

ennek egyaránt kárát vallják a hallgatók, de az előadók is. Bizonyára több friss érdeklődés és siker keletkeznék, ha az előadók zizegő papírjaikat otthon hagynák és eleven szóval szólának a publikumhoz.

F. P.

A Civiljogászok Vitatársaságában f. hó 8-án dr. Barát Sándor újpesti ügyvéd „Magánjogi és büntetőjogi vétkesség“ címen tartott előadást. Az elmélet és gyakorlat nemzetközi összehasonlításával kifejtette az előadó, hogy a jogtudomány nélküli a vétkességnek, mint erkölcsi értéktételnek egységes alap gondolaton nyugvó tanát, ami pedig úgy a bírói ítélkezés, mint a helyes jogalkotás szempontjából megkívánható volna. A hagyományos elmélet nem nyújt alkalmas fogalmi irányítást ahhoz, hogy egyfelől a vétkesség egyes fokozatai, másfelől annak civilis és büntetendő tényállásai egymástól kellőképp elhatárolhatók legyenek. Ennek egyik okát előadó abban látja, hogy az uralkodó elmélet a vétkesség alaptényállását annak legsúlyosabb alakzatából, a szándékos bűnösség tényelemeiből állította fel s ehhez képest határozta meg a gondatlanság fogalmát, amelynek formulája: „tettes a jogsértő eredményt előre nem látta, de kellő gondosság mellett előre láthatta volna“ — semmitmondóan negatív és elismerten fogyatékos. Másik hibája e bevett konstrukciónak, hogy kizárólag a tettes szubjektív lelkiállapotára van figyelemmel, holott ez egymagában szintén csupán a szándékos vétkesség megállapításánál lehet irányadó. Innen van, hogy a bírói gyakorlat, különösen gondatlan cselekmények eseteiben, gyakran lépi túl a büntető anyagi jog határait és túlzott szigorral állapítja meg a büntetőjogi felelősséget ott, ahol csupán magánjogi vétkesség forog fenn. Mindezek folytán előadó szerint a helyes elmélet feladata kétirányú. Figyelembe vevendő elsősorban az, hogy a vétkesség jogi értelemben nem pusztán lelki, hanem pszicho-fizikai folyamat, következőképp nem egyedül a tettes szubjektív lelki tényeiből, hanem egyszersmind a jogsértő eredményre vezető összes tárgyi okláncolatokhoz való viszonyából kell a vétkesség általános kritériumait megállapítani; másrészt a vétkesség alaptényállását a legenyhébb gondatlanság ismérveiből, mintegy minimal tényállás gyanánt kell meghatározni s

ebből kiindulva annak fokról-fokra súlyosabb beszámítású alakzatait s ezek között a magán- és büntetőjog határait felismerni.

Az előadást követő vitában felszólaltak: dr. Beck Salamon, ifj. dr. Szigeti László, dr. Blau György és dr. Berend Béla.

Uj karteljogi folyóirat. A karteljog szerteágazó jogi problémáival kíván foglalkozni és a küszöbön álló magyar karteltörvényel új utakra térő magyar karteljognak kezdetétől fogva kíván megfigyelője, ismertetője és bírálója lenni a Karteljog Tára, amely dr. Angyal Pál egyetemi ny. r. tanár szerkesztésében megjelenő Magyar Jogi Szemle március havi számával, mint e folyóirat önálló melléklete indult meg. A Karteljog Tára, amelynek szerkesztői dr. Király Ferenc budapesti ügyvéd, az International Law Association nemzetközi karteljogi bizottságának előadója és dr. Geőcze Bertalan budapesti ügyvéd, az International Law Association magyarországi csoportjának titkára és a Nemzetközi Jog Tára szerkesztője, e lappal a magyar karteljog művelésére a gazdasági érdekelteken és elfogultságokon felül álló orgánumot kíván teremteni, amely a kartelekkel kapcsolatos jogi kérdéseket a tárgyiagos jogász igazságérzetével szemléli.

Az eszmei javak jogi oltalma címmel tartott dr. Keszthelyi Nándor március 20-án előadást az Ügyvédjelöltek Országos Szövetségében. Ismertette a szellemi javak jogának törvényhozási és dogmatörténeti fejlődését a XVII. század első ilyenirányú angol jogalkotásaitól kezdve bemutatván a francia tulajdoni „propriété intellectuelle” a Gareis-Gierke-féle személyiségi, a Kohler-féle dualisztikus és az azt továbbfejlesztő Elster-féle trialisztikus elméleteket. Reámutatott a kontinentális — különösen a német — bírói gyakorlatban a háború után észlelhető hirtelen fordulatra, amellyel a bíróságok addig tartózkodó álláspontját a szellemi javak oltalomképességének hirtelen erős, sőt túlzott elismerése váltotta fel. A kérdés aktuális problematikáját két szempontból: a jogosított személyének és az oltalmazandó érdek tárgyi terjedelme szempontjából vizsgálta. Az első témakörből különösen a versenytárs fogalmának a versenyjog szempontjából a jogszolgáltatásban